

Tittel: Kill some darlings/sammensurium

Ingress: Sundvors Hedda Gabler fremstår som et sammensurium av ideer og uttrykk.

Elisabeth Leinslie

”Hedda Gabler”

av Henrik Ibsen

Regi: Yngve Sundvor

Med: Lavleen Kaur, Jørgen Langhelle, Assad Siddique, Kikki Stormo, Stein Grønli, Linda Tørklep

Riksteatret

En kollshostende tante Julle (Tørklep) åpner showet i Nydalen. Hun tar seg til rette i Tesmanns nyanskaffede moderne leilighet. Hun er sterk og konfronterende, og lite begeistret for Jørgens (Langhelle) nye kone (Kaur). Det er befriende å se en tolkning hvor tanten verken er redd for eller har spesielt mye respekt for den usympatiske Hedda.

Første møte med Hedda skaper også positive forventninger til forestillingen. Tante Julle og Jørgen Tesmann står på balkongen og prater i det Hedda kommer ut av soverommet. Historien brytes og vi får et blick inn i hennes fantasier. – Og der sitter tanten på kne og suger sin nevø, omgitt av erotisk lys og lyd.

Gjennom hele forestillingen brytes historien på denne måten. Heddass tanker og fantasier belyses med visuelle tablåer, ved live spill og/eller på TV. Tanker og fantasier som preges av vold, mord, sex og imaginære samtaler. Disse klippene har sin egen dramaturgi og ender i total tragedie. Heddass fysiske fremtreden har derimot liten utvikling. Jeg oppfatter det som en endimensjonal tilstandsbeskrivelse av et tingliggjort og relasjonsforstyrret individ, hvor ondskap og egoisme går hånd-i-hånd med kald fetisjisme.

Sammensurium

Tidlig aner jeg hvor Sundvor har fått sin inspirasjon fra – David Lynch. Jeg skulle gjerne sett godt ”Lynch-teater”, men kanskje med et annet manus og med en mer stilsikker estetikk og dramaturgi.

Ibsens tekst er nok ikke den letteste å lage en Lynch-dramaturgi av. Når Sundvor har valgt å følge den opprinnelige historiens gang, så blir det enda vanskeligere. I tillegg bærer forestillingen preg av en idérikdom som ikke har latt seg temme. Et sammensurium av ulike spillestiler, bruddsekvenser og tolkningsideer fører til kaos og kveler den intenderte intense mystikken. Når forestillingen også preges av en del tekniske feil, diffuse overganger og et meget variabelt spill så mister den rytmen og intensiteten faller ytterligere.

”Jeg tenker på så mye rart. Det lar seg ikke stanse”, sier Hedda. I samme øyeblikk ”hørte” jeg regissøren tale de samme ordene. Replikken fungerte (for meg) som et treffsikkert metaperspektiv på en forestilling som flyter ut i alle retninger. I utgangspunktet er jeg tilhenger av pluralisme i teatret. Men når pluralismen får herje fritt og fokuset kommer så til de grader ut av kontroll, ender det i smørje og ufrivillig komikk.

Publisert i Dagsavisen 9. september 2006.